Р Е Ш Е Н И Е
№ 3066

гр. София, 09.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 16 състав,** в публично заседание на 09.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова, като разгледа дело номер **6097** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 16757 от 18.06.2013 година, подадена от К. БГ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], като правоприемник на В. 2005 Е., ЕИК[ЕИК], чрез изпълнителния директор П. Н. П., срещу Ревизионен акт (РА) № [ЕГН]/07.03.2012г., издаден от Т. Б. Н., главен инспектор по приходите при Териториална дирекция (ТД) на Националната агенция за приходите (НАП), потвърден с решение № 673/10.04.2013г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика (ОДОП), при Централно управление на НАП.

Предмет на оспорване в настоящото производство се явява ревизионния акт, в частта му, с която са определени задължения за довнасяне по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 34 405,20 лв., задължения по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в размер на 46 129,10 лв. и са начислени лихви за просрочие общо в размер на 8 957,36 лв. Излага доводи, че в ревизионното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се нередовно връчване на ревизионния доклад и доказателствата към него, а също в липсата на мотиви в ревизионния акт. Съобразно изложеното в жалбата изразява искане РА да бъде отменен изцяло като неправилен и незаконосъобразен.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Ответникът по оспорването - директора на дирекция Обжалване и данъчно

осигурителна практика при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, юрисконсулт В., оспорва жалбата със становище за нейната неоснователност. Изразява искане жалбата да бъде отхвърлена, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София град, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството е образувано на основание чл. 112, ал. 1 от ДОПК със заповед за възлагане на ревизия № 11111403/04.10.2011г., издадена от Г. Д. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии", дирекция „Контрол" при ТД на НАП С.. Възложено е извършването на ревизия на В. 2005 Е. за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от 01.07.2010г. до 30.09.2010г. и задължения за корпоративен данък за периода от 01.01.2010г. до 31.12.2010г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № 1111403/25.01.2012г. Ревизията приключва с Ревизионен акт № [ЕГН]/07.03.2012г., издаден от Т. Б. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., упълномощен със Заповед № К 1111403/27.01.2012г. Определени са задължения за довнасяне общо в размер на 89 491,66 лв., в това число ДДС в размер на 34 405,20 лв. и лихви - 5 036,04 лв. и корпоративен данък размер на 46 129,10 лв. и лихви 3 921,32 лв.

С жалба вх. № 53-04-193/26.04.2012г. по регистъра на ТД на НАП С. Ревизионен акт № [ЕГН]/07.03.2012г. е бил оспорен от дружеството – жалбоподател, като правоприемник на В. 2005 Е., като са изложени доводи за нередовно връчване на ревизионния акт и доказателствата към него. Директорът на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика С. е приел възраженията за основателни, поради което с Решение № 1586/02.07.2012г., ревизионният акт е върнат за връчване ведно с ревизионния доклад към него. Същите са връчени на упълномощено лице на 17.09.2012г., от когато за жалбоподателя е започнал да тече нов 14-дневен срок за оспорване на РА. В този срок е подадена жалба с вх. № вх. № 53-07-21/01.10.2012г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-303/12.10.2012г. по регистъра на дирекция О. С..

На основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК, срокът за произнасяне по жалбата е продължен по взаимно писмено съгласие между жалбоподателя и решаващия административен орган за срок до 05.03.2013г. В този срок не е постановено решение. По реда на чл. 156, ал.5 от ДОПК е подадена жалба с вх. № 53-02-58/08.04.2013г. на дирекция ОДОП С.. Същата е подадена по пощата на 05.04.2013г., видно от клеймото на приложения пощенски плик. На основание чл. 156, ал.6 от ДОПК и в указания в разпоредбата срок е постановено решение № 673/10.04.2013г. на директора на дирекция ОДОП, с което РА е потвърден в обжалваната част. Решението е валидно и допустимо, като постановено в седемдневния срок за изпращане на жалбата с съда, съгласно чл. 156, ал.6 от ДОПК, вр. чл. 150, ал.1 от ДОПК и от компетентен орган.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима, като подадена в срока по чл. 156, ал.5 от ДОПК и от надлежна страна – адресат на оспорения акт, с който в нейна тежест се установяват задължения.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от

компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.
Настоящият съдебен състав намира, че оспореният РА № [ЕГН]/07.03.2012г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия, съгласно цитираната Заповед за определяне на компетентен орган № К 1111403 от 27.01.2012г., издадена от органа по приходите, оправомощен на основание чл. 11, ал.1, т.1 от ЗНАП със заповед № РД-01-6/04.01.2010г., издадена от директора на ТД на НАП – С.. В ревизионното производство не са допуснати процесуални нарушения, които могат да се квалифицират като съществени и да обосноват самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт.
Жалбоподателят излага възражения, че не са спазени разпоредбите на ДОПК за връчване на ревизионния акт и ревизионния доклад, което е възпрепятствало организирането на защитата му. На следващо място излага довод, че РА не отговаря на изискванията на чл. 120, ал. 1, т. 5 от ДОПК, поради липса на мотиви, както и на изискванията на чл. 120, ал. 1, т. 4 от ДОПК.
Така изложените възражения настоящата инстанция намира за неоснователни.
Съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК ревизионният акт се издава в писмена форма със задължителни реквизити, установени в точки от т. 1 до т. 7 от цитираната разпоредба, като съгласно т. 5 същият следва да съдържа мотиви. По силата на изричната разпоредба на чл. 120, ал.2 от ДОПК ревизионният доклад представлява неразделна част от ревизионния акт, поради което изложените в същия мотиви следва да се приемат и като мотиви на ревизионния акт. При издаване на оспорвания акт не е нарушено изискването на чл. 120, ал. 1, т. 4 от ДОПК. Обхватът на ревизията е посочен на стр. 2 от РА, където е отразено, че ревизионният акт обхваща установяването на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.07.2010г. до 30.09.2010г. и за корпоративен данък за периодите от 01.01.2010г. до 31.12.2010г.
Неоснователно е и твърдението на жалбоподателя, че е бил възпрепятстван да организира защитата си, поради едновременно връчване на ревизионния акт и ревизионния доклад. Поради нередовно връчване на ревизионния доклад и приложените към същия доказателства, директорът на дирекция О. е върнал административната преписка и е указал връчване на ревизионния акт по установения процесуален ред. Р. акт и ревизионният доклад са редовно връчени на жалбоподателя на 17.09.2012г. и в законоустановения срок е подадена жалба по административен ред, която е приета за разглеждане. С оглед на последното, не може да се приеме, че е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Действително с едновременното връчване на РА и РД се препятства възможността да се подаде възражение срещу констатациите на РД по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК. Посоченото процесуално нарушение обаче не може да се квалифицира като съществено. Разпоредбата на чл. 117, ал.5 от ДОПК предвижда възможност за ревизираното лице да изложи възражения още в рамките на ревизионното производство. Реализирането или отказа от реализиране на тази възможност не влияе върху правото на адресата на акта да го оспори по административен и съдебен ред. В случай, че е разполагал с доказателства, които оборват констатираното в ревизионното производство, лицето може да представи в същите при оспорването на ревизионния акт и последният да бъде отменен. Поради изложеното настоящата инстанция приема, че допуснатото

процесуално нарушение не е от категорията на съществените и не представлява основание за отмяна на ревизионния акт.
Относно определените задължения по реда на Закона за данък върху добавената стойност.
В ревизионното производство, на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56 ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ № 1111403/11.10.2011г., в отговор на което са представени документи, изброени в ревизионния доклад.
На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на Демо Яв Е., ЕИК[ЕИК]. В Протокол № 23-00-2465-2/22.12.2011г. е констатирано, че във връзка с връчено по пощата ИПДПОЗЛ с изх. № 23-00-2465-2/14.10.2011г. чрез куриер са получени документи по опис.
Относно фактура № 458/31.07.2010г. с предмет „услуга по договор" е представен комисионен договор от 07.05.2009г., сключен между Демо Яв Е. /комисионер/ и В. 2005 Е. /клиент/ и констативен протокол от 31.07.2011г. Съгласно т. 2 от посочения договор комисионерът ще извършва за клиента дейност, изразяваща се в посредничество при сключване на договори за продажби на кабели, електроматериали, метални сплави, рекламни материали и други консумативи на европейските пазари. Размерът на комисионното възнаграждение се определя в констативен протокол на база сключени договори за продажби.
Ревизиращият екип е заключил, че не са представени доказателства, от които да бъде установено кои точно сделки са сключени от В. 2005 Е. с посредничеството на Демо Яв Е., както и че не може да бъде установено точно в какво се състои посредническата услуга.
Относно фактура № 387/31.08.2010г. с предмет на доставка „стоки" ревизиращият екип е констатирал, че дружеството не разполага с кадрова обезпеченост за извършване на доставките, не е представена информация относно точния адрес на обекта, в който е натоварена стоката и на обекта, в който е разтоварена, място и период на съхранение на стоката. По тази фактура е издадено кредитно известие № 1..388/31.08.2010г., което е осчетоводено в счетоводството на Демо Яв Е. и декларирано в дневника за продажбите, респективно в справка-декларация по ЗДДС за данъчен период м. 08.2010г. Установено е, че кредитното известие за анулиране на сделката не е декларирано от В. 2005 Е..
Въз основа на съвкупна преценка на събраните и представени в хода на ревизията документи, ревизиращият екип е направил извода, че поради неизпълнение на условията, визирани в чл. 68, ал. 1, т.1 от ЗДДС не е осъществен фактическия състав по отношение възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по декларираните доставки от ревизираното лице.
Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Услуга по смисъла на чл. 8 от ЗДДС е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обръщение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство, а съгласно чл. 9, ал. 1 от с.з., доставката на услуга е всяко извършване на услуга. Доставката на услуга представлява фактическо извършване на определени дейности, които имат стойност и реалното им осъществяване би могло да бъде доказано с

всякакви счетоводни и/или търговски документи, съдържащи конкретни данни относно извършената дейност в изпълнение на договорите.
В случая, както в ревизионното, така и в настоящото производство не са представени доказателства за реално изпълнена услуга, от страна на Демо Яв Е., чиито резултат да е получен от жалбоподателя. Липсват данни за осъществено посредничество между посочения доставчик и жалбоподателя, липсват данни са сключени сделки между жалбоподателя и трети лица, посредством услуга по посредничество, липсват данни за това какви разходи са извършени от доставчика за изпълнение на договорените услуги и по какъв начин е формирана стойността на услугата. В приемо-предавателния протокол не са описани конкретни действия, които са били предприети от консултанта, както и не са представени конкретни писмени доказателства за извършването на действия, свързани с подготовка на преговори, сключване на договори, уговаряне на преференциални условия и т.н. Не са налице каквито и да било доказателства, от които да се установи в какво се състои посредническата услуга, както и такива относно кои точно сделки, с кои клиенти са сключени от В. 2005 Е. с посредничеството на Демо ЯВ Е., кои са лицата и за какъв период са извършили преговорите и посредничили при сключване на договори. От страна на ревизираното лице също не са ангажирани каквито и да било писмени доказателства в тази насока.
Относно доказване реалността на фактурираните доставки на стоки /по фактура № 387/31.08.2010г./ от страна на ревизиращите е изискано да се докаже видът, количеството, единичната цена на стоките, както и наличие на складова база /обект/, транспорт, произход на стоката, от страна на доставчика, както и от страна на ревизирания субект. Такива доказателства не са представени. По време на ревизията не са представени доказателства, че по фактурата е налице реално предаване на конкретно определени вещи от продавача към купувача, което би доказало наличие на реална доставка на стока по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък, без да са налице фактически извършени стопански операции, няма основание за ползване на право на данъчен кредит, предвид разпоредбите на чл. 68, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗДДС, във връзка с чл. 9, ал. 1 от същия закон. При липса на доказателства за реалността на доставките, неправилно би било съдът да пренебрегне това обстоятелство и да признае правото на данъчен кредит на жалбоподателя, тъй като в основата на прилагането на механизма на ДДС стои именно извършването на облагаеми сделки. Недоказаният факт е неосъществен факт. При липса на извършена двустранна сделка (обратното не се установи по делото) нормално и логично е знание за това да има и при двете страни по тази сделка.
Изложеното не противоречи на приетото от С. в решение от 21 юни 2012г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11, тъй като в т. 63 е посочено, че според практиката на съда, държавите-членки следва да проверят декларациите на данъчно задължените лица, отчетите на същите и другите относими документи /вж. Решение от 17 юли 2008г. по дело № С-132/06, т. 37 и Решение от 29 юли 2010 г. по дело № С-188/09, т. 21/. В т. 64 е посочено, че за тази цел Директива 2006/112 и по-конкретно член 242 от нея задължава всяко данъчно задължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи. В случая, за да установят реалността на документираните доставки на стоки и услуги, с оглед разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ДОПК, вменяваща задължение на органите по приходите да събират служебно доказателства, от ревизиращия екип е инициирана насрещна проверка на горепосочения доставчик. Представени са

доказателства, които са анализирани от ревизиращия екип, в резултат на което се е формирало становището, че за жалбоподателя не следва да възникне правото на данъчен кредит по спорните фактури, тъй като липсват безспорни доказателства за реалното осъществяване на документираните с тях доставки именно от посочения доставчик. Настоящата инстанция споделя така формирания извод, тъй като намира, че съвкупната преценка на събраните в хода на ревизионното производство доказателства не позволява да бъде прието, че издадените от Демо Яв Е. фактури документират реално извършени доставки на стоки и услуги. В случая се касае за установяване на правнорелевантните за спора факти, а именно, че доставчикът е разполагал със съответната възможност да извърши фактурираната услуга, съответно е разполагал с конкретна стока, като по този начин е престирал на получателя реално изпълнен от него резултат и е прехвърлил собственост върху определена стока. Тези факти по отношение на фактурите, издадени от Демо Яв Е. не са установени. След като доставчикът не разполага с възможност да изпълни възложените услуги и не е установено, че е разполага със стоки, то същият и не може да достави тези услуги и стоки на жалбоподателя.

Съгласно приетото в решение от 13.02.2014г. по дело С-18/13 на С. се сочи, че въз основа на обективни данни, представени от органите по приходите, следва да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама. В конкретния случай в РА не се съдържат констатации за извършени данъчни измами, а за липса на реалност на доставките, което рефлектира върху възникването на правото на приспадане на данъчен кредит за получателя по фактурите, но на практика се описва евентуално неправомерно поведение. В случая не може да се установи доставчикът какъв точно ресурс е вложил в изпълнение на фактурираните доставки, защото не са представени доказателства относно направените разходи, необходими за осигуряване реализацията на доставката. От друга страна жалбоподателят не е представил данни за наличие на сключени договори при посредничеството на Демо Яв Е., както и за използване в дейността си на стоката, получена от този доставчик. Не е представил доказателства и не е съдействал за изготвянето на съдебносчетоводна експертиза, която да установи какви са по естество стоките, дали е осчетоводен разход за придобиването им и дали е реализиран приход от използването им в дейността на дружеството или от последваща реализация. Не е установено дали от дружеството са сключвани и какви договори с посредничеството на Демо Яв Е.. Предвид липсата на доказателства за получаване предмета на доставката по конкретните фактури не може да се приеме за изпълнена и самата доставка. С оглед на последното по тези фактури не е доказано основание за признаване на правото на данъчен кредит.

В решението на С. по дело С-18/13 съдът ясно посочва, че Директива 2006/112 не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато, въпреки че стоката е била доставена, се установява, че тя не е била действително доставена от този доставчик или от негов подизпълнител, тъй като последните не са разполагали с необходимите персонал, материали и активи, стига да са изпълнени следните две условия -

посочените обстоятелства да сочат за наличието на измама и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама - нещо, което запитващата юрисдикция следва да провери. Както е видно от цитираното решение на С., фактите по главния спор пред националния съд установяват наличието на стоки и услуги от вида на фактурираните при получателя, като спорът е дали са били извършени от посочените доставчици или подизпълнители, във връзка с който спор са поставените въпроси за допустимост на ограничаването на предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112/ЕО право на приспадане. Само в случай, че не е спорно, че стоката е доставена или услугата е осъществена, но не е установено, че тя е била извършена от този доставчик или от негов подизпълнител, националните административни и съдебни органи имат задължението служебно да установят въз основа на обективни данни, че позоваването на правото на приспадане е с измамна цел или с цел злоупотреба с право. Фактите по настоящото дело са различни. В настоящия случай спорът е дали стоки и услуги от вида на фактурираните изобщо са доставени на получателя, тъй като, освен фактури и договори, ревизираното лице не притежава каквито и да е други доказателства, установяващи начина на транспортиране и предаването на стоките, както и начина на реализацията на услугите в икономическата си дейност.

При липса на доказателства за реалността на доставките, неправилно би било съдът да пренебрегне това обстоятелство и да признае правото на данъчен кредит на жалбоподателя, тъй като в основата на прилагането на механизма на ДДС стои именно извършването на облагаеми сделки. Недоказаният факт е неосъществен факт. При липса на извършена двустранна сделка (обратното не се установи по делото) нормално и логично е знание за това да има и при двете страни по тази сделка. Изложеното в решение от 13.02.2014г. по дело С-18/13 на С. по никакъв начин не е в противоречие с изискването за наличие на реално изпълнена доставка като основание за възникване на правото на данъчен кредит. Когато не е установено по ясен и безспорен начин, както че доставчикът е бил в състояние да изпълни посочената във фактурата доставка, така и че получателят по фактурата реално е разполагал със стоката, вложил я е в продукция или на свой ред е осъществил продажбата й или е използвал в дейността си резултатът от изпълнената услуга, то не може да и да се признае, че е между двете страни по фактурата е осъществена доставка, по смисъла на ЗДДС, представляваща основание за възникване на право на данъчен кредит.

В резултат от ревизионното производство, с издадения ревизионен акт са определени задължения за довнасяне на ДДС в размер на 205,20 лв. и съответните лихви за данъчни периоди м. 07.2010г. и м. 08.2010г. Така определените от ревизиращия орган задължения за данък и лихви се дължат за невнесени от задълженото лице в законоустановения срок декларирани от по справки-декларации задължения. Както в ревизионното производство, така и при административното и съдебно обжалване, от страна на жалбоподателя

не са представени доказателства, които да установяват различни от изложените обстоятелства и от които да е видно, че съответните задължения за ДДС са платени в пълен размер и в срок от задълженото лице. По теизи причини настоящата инстанция приема, че оспореният ревизионен акт е законосъобразен в частта относно определените задължения за довнасяне на ДДС в размер на 205,20 лв. и съответните лихви за данъчни периоди м. 07.2010г. и м. 08.2010г.

Относно определените задължения по реда на Закона за корпоративното подоходно облагане.

В ревизионното производство е констатирано, че за 2010г. от задълженото лице е подадена годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, с която е деклариран счетоводен финансов резултат за данъчно преобразуване - отрицателен в размер на 303 389,00 лв. и данъчна загуба в същия размер. Дължимият корпоративен данък е 0,00 лв.

Установени са основания за корекция на декларирания финансов резултат, както следва:

1. На основание чл. 26, т. 2 и във връзка с чл. 16 от ЗКПО е увеличен счетоводният финансов резултат със сумата в размер на 753 630,00 лв. /сметка 602 - „Разходи за външни услуги"/. Отчетените разходи представляват извършени услуги по договор. На ревизиращия екип не са представени всички фактури за тези доставки на услуги. Не са представени и съпътстващите доставките документи. Фактурите, за които са представени копия, са сторнирани. За издадените от доставчиците кредитни известия към фактурите не може да бъде установено основанието за тяхното издаване предвидено в разпоредбите на чл. 115, ал. 1 от ЗДДС.

Органите по приходите са формирали извода, че не е доказано изпълнение на доставка на услуга от страна на цитираните дружества, независимо, че са издали фактури за това, тъй като жалбоподателят не е ангажирал доказателства за фактическото им извършване.

2. На основание чл. 26, т. 2 и във връзка с чл. 16 от ЗКПО е увеличен счетоводният финансов резултат със сумата в размер на 11 500,00 лв. /сметка 609 - „Други разходи"/. На ревизиращия екип не са представени първични счетоводни документи и счетоводни регистри, доказващи направените други разходи, поради което не е налице документална обоснованост по смисъла на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО.

В резултат от констатираното данъчният финансов резултат на дружеството е увеличен с 765 130,00лв. и след данъчно преобразуване е определен на данъчна печалба в размер на 461 291,00 лв. Допълнително установеният с ревизионния акт корпоративен данък е в размер на 46 129,10 лв., върху която сума е начислена и лихва за забава в размер на 3 921,32 лв.

От страна на В. 2005 Е. с правоприемник К. БГ ЕАД не са представени всички първични счетоводни документи - фактури за покупки и за продажби, договори, анекси, приемо-предавателни протоколи, платежни документи, регистри и други, които са били изискани с Искане за представяне на документи и писмени обяснения изх. № 1111403/11.10.2011г., връчено на същата дата на упълномощен представител на дружеството. На 26.10.2011г. по куриер са изпратени част от изисканите доказателства, подробно описани в

ревизионния доклад. Съгласно декларация на управителя на В. 2005 Е., счетоводството на дружеството е водено некоректно и част от документите от създаването на дружеството до 2010г. липсват. Исканата документация се намирала в счетоводна кантора и във връзка с извършено вливане на В. 2005 Е., цялата документация на дружеството се преглеждала от адвокати и счетоводен одит. Ревизираното лице не е посочило дата, място, час за физическо извършване на проверка на първични и вторични счетоводни документи, счетоводни регистри и др. от ревизиращия екип, както и не е посочило трети лица, при които същите се намират и могат да бъдат проверени. Доказателства в този смисъл не са представени и в производството по обжалване на издадения ревизионен акт, включително и пред настоящата инстанция.

При липса на първични документи, документиращи направените разходи, последните се явяват документално необосновани. Съгласно чл. 26, т. 2 от ЗКПО не се признават за данъчни цели счетоводно отчетените разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция.

В пряка връзка с горните разпоредби е и нормата на чл. 4, ал. 3 от Закона за счетоводството, според която предприятията осъществяват счетоводството на основата на документалната обоснованост на стопанските операции и факти, като спазват изискванията за съставянето на документите съгласно действащото законодателство.

В случая в ревизионното производство е установено, че от лицето са отчетени разходи, за които не са представени първични счетоводни документи, отговарящи на законовите изисквания.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. Съгласно чл. 6, ал.1, т. 1 от Закона за счетоводството първичният документ е носител на информация за регистрирана за първи път стопанска операция, като следва да съдържа посочените в разпоредбата на чл. 7 от Закона за счетоводството реквизити. Установено е, че във връзка с осчетоводените разходи по сметка 602 - „Разходи за външни услуги” и по сметка 609 - „Други разходи” жалбоподателят не разполага с първични счетоводни документи, по смисъла на Закона за счетоводството. Съгласно чл. 26, т. 2 от ЗКПО не се признават за счетоводни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. ЗКПО, според цитираната норма на чл. 10, изисква наличието на първичен счетоводен документ за удостоверяване на осчетоводения разход. След като такъв безспорно липсва относно отразения разход в размер на 753 630,00 лв. /сметка 602 - „Разходи за външни услуги”/ и в размер на 11 500,00 лв. /сметка 609 - „Други разходи”/, то правилно сумата е отнесена в увеличение на финансовия резултат.

На основание изложените съображения, настоящата инстанция намира, че оспореният ревизионен акт е издаден в съответствие с изискванията на

процесуалния и материалния закон, поради което жалбата на К. БГ Е. следва да бъде приета за неоснователна.
При този изход на делото и изричната претенция на процесуалния представител на директора на дирекция Обжалване и данъчно осигурителна практика – С., при ЦУ на НАП, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на минималното адвокатско възнаграждение, съгласно Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размер на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. БГ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], като правоприемник на В. 2005 Е., ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/07.03.2012г., издаден от Т. Б. Н., главен инспектор по приходите при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите, потвърден с решение № 673/10.04.2013г. на директора на дирекция Обжалване и данъчно-осигурителна практика, при Централно управление на НАП.
ОСЪЖДА К. БГ ЕАД, ЕИК:[ЕИК]**,** с адрес за кореспонденция: [населено място] 6600, [улица], представлявано от П. Н. П., в качеството на изпълнителен директор да заплати на Национална агенция за приходите разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 3214,75 лв.(три хиляди двеста и четиринадесет лева и 75ст).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б., в 14 дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: